

عنوان مقاله:

سبک اصفهانی در ترازوی نقد تاریخی

محل انتشار:

دوفصلنامه تاریخ ادبیات، دوره 5، شماره 1 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

محمود فضیلت - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

سده های دهم و یازدهم هجری برای شاعران پارسی گوی ایران، نسبت به دوره های قبل متفاوت بوده است. صفویان که در این عصر، فرمانروای ایران بوده اند، به علت اشتغال به هویت سازی و بازآفرینی هویت های اجتماعی، سیاسی و فرهنگی و درگیر شدن در جنگ های مختلف، به شعر و مدح و غزل اهمیت چندانی نمی دادند. این عوامل سبب شد که شاعران مدیحه سرا و غزل پرداز که بیش و کم به ساختار دربارهای کهن خو گرفته بودند، به هندوستان مهاجرت کنند و به دربار گورکانیان هند پناه ببرند. نگارنده در این مقاله، پس از اشاره به پیشینه روابط ایران و هند و بررسی عوامل مذکور، با استناد به شواهد و قرائن شعری و تاریخی، به زاویه دید و نگاه خاص صفویان به مدح و غزل و علل مهاجرت و وضعیت زندگی و پیامد مهاجرت شاعرانی که گاه در سروده های خود، هندوستان را چون کشتی نوح در برابر طوفان حوادث می دانستند، می پردازد.

کلمات کلیدی:

تاریخ ادبی، سبک اصفهانی، نقد، شعر و دوره صفوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1289768>

